

דלדידך איתרחיש ניפא לדידיה נמי
איתרחיש ניפא.

אבל לגבי מלחמה איכא למימר דלא אמרה,
אי לא ראתהו מת, דהא אי בעיא לשקורי לא
הוי מחזקה מלחמה בעולם.

תא שמע:

באה האשה לב"ד ואמרה: **נפלו עלינו עובדי
כוכבים, נפלו עלינו ליסטים,**
הוא בעלי מת, ואני ניצלתי, נאמנת.

וכאן הרי היא החזיקה במלחמה, וקתני
נאמנת. ומוכח שאמרינן מה לה לשקר.

ודחינן: **התם**, כיון שמלחמה קטנה היא
דאיהי הוה בהדיה, לא אמרה בדדמי, דאשה
אינה מתייראת מלסטים. ובמקום שאינה
פוחדה, דרך האשה לעמוד אצל בעלה עד
שימות, **וכדרב אידי** דאמר, אשה אינה
פוחדת מליסטים. **דאמר רב אידי: אשה** —
כלי זיינה עליה! שאין הורגים אותה אלא
באים עליה, ואחר שבאים עליה, שוב לא
הורגים אותה [רש"י במסכת עבודה זרה כה
ב].

ובעיין דהחזיקה היא מלחמה בעולם, לא
איפשיטא.

ההוא גברא דבשלהי הלוליה בסוף חתונתו,
איתלי נורא בי גנני נאחזה האש בבית
החופה.

אמרה להו דביתהו אמרה אשתו לאנשים

איבעיא להו: מה הדין בחזיקה היא מלחמה
בעולם שלא היינו יודעים שיש מלחמות
באותן מדינות אלא מפיה, מהו.

מי אמרינן יש לה מיגו דמה לה לשקר, כיון
דאי בעיא הוי אמרה שלום בעולם, והיתה
נאמנת, שהרי לא הוחזק שיש מלחמה
בעולם, השתא נמי שהיא אומרת שיש
מלחמה אמרינן אינה משקרת, ונאמנת.

או דלמא, הכא ליכא למימר נאמנת מטעם
מיגו דמה לה לשקר, דהא איהי גופא לא
מכוונה לשקורי, אלא כיון דאיחזקה מלחמה
אמרה בדדמי וסבורה היא שמת ולכן לא
אתי מה לי לשקר ומרע ומבטל חזקתיה שאין
מועלת הנאמנות שאינה משקרת לבטל
החזקה שאומרת מאומד ליבה⁽³⁾.

תא שמע:

באה האשה לב"ד ואמרה: **עישינו עלינו
בית עישינו עלינו מערה** הציתו באש את
הבית או את המערה שהיינו שם, אני ובעלי,
ונתמלא עשן.

**והוא נשאר ומת ואני ברחתי ונצלתי, אינה
נאמנת.**

והא הכא החזיקה היא מלחמה זו, וקתני
אינה נאמנת, ולא אמרינן מה לה לשקר, דאי
בעיא אמרה מת סתמא.

ודחינן: **שאני התם**, כשנתמלא עשן ברחה
ולא המתינה עד שתראהו מת.

ואי משום עשן, **דאמר לה הב"ד כי חיכי**

ועל כרחך איירי באמרה היא מת בעלי במלחמה,
דאי איירי באמרה מת על מטתו מאי אריא שלום

3. הקשה רש"י, שלכאורה אפשר לפשוט
האיבעיא ממתניתין דקתני שלום בעולם נאמנת,